

การกำหนดเหตุจรรยาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

นภสร เพชรพลอย¹

รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์²

บทคัดย่อ

จากการศึกษาเหตุจรรยาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายไทย จะเห็นได้ว่า เหตุจรรยาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 คือ กระทำโดย มีหรือใช้อาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือกระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง หรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน และเหตุจรรยาในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กตามมาตรา 277 คือ เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกัน หรือกระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธหากพิจารณาจากเหตุจรรยาของกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมและครอบคลุมสำหรับการกำหนดเหตุจรรยาเกี่ยวกับ “อาวุธ” และนอกจากนี้ยังมีพฤติการณ์การกระทำความผิดที่มีความร้ายแรงแต่กฎหมายไทยไม่ได้กำหนดเป็นเหตุจรรยาไว้ ทำให้ผู้กระทำความผิดรับโทษ เพียงบทธรรมดา อาทิ การข่มขืนกระทำชำเราโดยมีพฤติการณ์ที่มีลักษณะโหดร้าย หรือกระทำทารุณผู้เสียหาย กรณีการข่มขืนกระทำชำเราบุพการี กรณีการข่มขืนกระทำชำากลุ่มบุคคลที่มีความอ่อนแอทางร่างกายหรือจิตใจ ไร้ความสามารถในการป้องกันตนเองให้พ้นจากภัยข่มขืนกระทำชำเราได้ เช่น ผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพ บุคคลวิกลจริต หญิงมีครรภ์ หรือผู้สูงอายุ เป็นต้น หรือกรณีการโฆษณาหรือประกาศข้อความโดยใช้อุบายหลอกลวงทางเครือข่ายออนไลน์ แต่ก็ยังไม่มีการบัญญัติพฤติการณ์ที่ร้ายแรงเหล่านี้ให้ไว้เป็นเหตุจรรยา

จากการศึกษาเหตุจรรยาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายต่างประเทศ พบว่ากฎหมายของต่างประเทศกำหนดถึงพฤติการณ์อันเป็นเหตุทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้น และกำหนดผู้ถูกกระทำที่ต้องได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษไว้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้กฎหมายไทยจึงควรมีการกำหนดเหตุจรรยาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราให้มีความเหมาะสม ครอบคลุมกับพฤติการณ์และ กลุ่มบุคคลที่ควรได้รับการคุ้มครองให้มากยิ่งขึ้น โดยศึกษาเหตุจรรยาที่เหมาะสมจากกฎหมายต่างประเทศ

¹ นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรีดีพนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

1. บทนำ

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เป็นความผิดเกี่ยวกับเพศที่สร้างความเสียหายมากที่สุดต่อผู้ถูกกระทำ เป็นความผิดต่อเสรีภาพ ต่อร่างกาย และอาจนำไปสู่ความผิดต่อชีวิต ส่งผลกระทบต่อร่างกาย ชื่อเสียง เกียรติยศ และสภาพจิตใจของผู้ถูกกระทำเป็นอย่างมาก ผู้ถูกกระทำจะรู้สึกหวาดกลัว วิดกกังวล อับอาย มีปมด้อย หรือเป็นโรคซึมเศร้า จนไม่สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้ตามปกติ ทั้งยังมีความเสี่ยงที่จะตั้งครรภ์ และเสี่ยงที่จะติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการกำหนดเหตุการณ์ที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น และจะเห็นได้ว่าในปัจจุบัน เกิดการล่วงละเมิดทางเพศมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นยุคเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้การเข้าถึงสื่อลามก อนุจารต่าง ๆ ทำได้ง่ายขึ้น ทั้งยังสามารถเข้าถึงได้ทุกเพศ ทุกวัย สิ่งยั่วยู่เหล่านี้เป็นปัจจัยที่จะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ จึงเห็นได้ว่ามีข่าวข่มขืนเกิดขึ้นทุกวัน วันละหลาย ๆ ราย และนับวันยิ่งจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทั้งยังมีลักษณะการกระทำที่ชั่วร้าย ขาดศีลธรรม เช่น ข่มขืนและทำร้ายร่างกาย จนพิการ ข่มขืนโดยวิธีฐาน ทรมานทารุณโหดร้าย ข่มขืนผู้สูงอายุ ข่มขืนหญิงมีครรภ์ ข่มขืนเด็กทารก ข่มขืนคนพิการ หรือคนวิกลจริต ข่มขืนแล้วฆ่าอย่างโหดร้ายทารุณ จะเห็นได้ว่าเหยื่ออาชญากรรมเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการก่อให้เกิดอาชญากรรมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยกลุ่มบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อได้ง่ายคือ เหยื่อที่มีความอ่อนแอในทางชีวภาพ (Biologically Weak Victims) เหยื่อประเภทนี้อ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้อาชญากรมีความคิดที่จะกระทำร้ายต่อเขา เช่น คนแก่ เด็ก ผู้หญิง คนเจ็บป่วยทางจิต ถือว่าเป็นเหยื่อที่มีความอ่อนแอในทางชีวภาพ แม้ว่าคนพวกนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับอาชญากรก็ตาม ก็นับว่าเป็นเหยื่อของอาชญากร (อัจฉริยา ชูตินันท์ : 2557,60) แม้กฎหมายจะพยายามขยายความรับผิดชอบ และสร้างความคุ้มครองให้กับผู้ถูกกระทำมากขึ้น แต่จะเห็นว่าสังคมจะมุ่งคุ้มครองเด็กเป็นส่วนใหญ่ หากลองมองสภาพสังคมในปัจจุบันยังมีบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ตกอยู่ในสภาวะอ่อนแอ ด้อยโอกาส ไร้ความสามารถ ไม่อาจช่วยเหลือหรือป้องกันตัวเองให้พ้นจากภัยข่มขืนได้ คือ ผู้พิการทุพพลภาพ คนวิกลจริต หญิงมีครรภ์ หรือแม้แต่ผู้สูงอายุ ซึ่งมีข่าวออกมาให้เห็นกันอยู่บ่อย ๆ ว่ามีการข่มขืนบุคคลเหล่านี้ ซึ่งผู้กระทำผิดควรได้รับโทษที่หนักกว่าการข่มขืนบุคคลธรรมดา เนื่องจากการข่มขืนบุคคลเหล่านี้ถือเป็นการกระทำที่ร้ายแรง หรือกรณีข่มขืนในสถานที่ซึ่งไม่สมควร เช่น ข่มขืนบนรถไฟ ทำอากาศยาน เป็นต้น สถานที่เหล่านี้ล้วนเป็นสถานที่ซึ่งมีคนพลุกพล่าน การก่อเหตุในสถานที่เช่นนี้ถือเป็นการกระทำที่อุกอาจ และไม่สมควร หรือกรณีที่ผู้กระทำรู้ว่าตนเองเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ แล้วไปกระทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ทำให้ผู้ถูกกระทำต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากการติดเชื้อนั้นไปด้วย จึงเห็นได้ว่ายังมีเหตุหรือปัจจัยอื่นๆ ของผู้กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่สมควรกำหนดเป็นเหตุการณ์ให้ผู้กระทำได้รับโทษหนักขึ้น โดยพิจารณาจากพฤติกรรมการชั่วร้ายของผู้กระทำ ความสัมพันธ์ของ

ผู้กระทำกับผู้ถูกกระทำ บุคคลที่ควรได้รับความคุ้มครอง พฤติการณ์ที่เป็นภัยต่อสังคม รวมถึงพิจารณาจาก ปัจจัยอื่น ๆ ดังนั้น จึงสมควรกำหนดเหตุการณ์เพิ่มเติมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยการศึกษาเปรียบเทียบกับความผิดเกี่ยวกับเพศของต่างประเทศที่มีการกำหนดเหตุการณ์เพิ่มเติมเกี่ยวกับความผิดทางเพศไว้หลายกรณี เพื่อนำมาปรับใช้กับประเทศไทยให้มีความเหมาะสมและครอบคลุม สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

2. แนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดความผิดและกำหนดเหตุการณ์ในความผิดอาญา

เมื่อกฎหมายอาญาได้กำหนดว่าพฤติกรรมใดควรบัญญัติเป็นความผิดอาญาแล้ว การฝ่าฝืนความผิดนั้นจะต้องมีสภาพบังคับหรือเรียกว่าบทกำหนดโทษนั่นเอง ในประมวลกฎหมายอาญาสมัยใหม่ แบบแผนของการลงโทษ เหตุการณ์ หรือคำชู้ว่าจะลงโทษเปรียบเสมือนแรงกระตุ้นให้สมาชิกของสังคมนั้น ๆ ประพฤติปฏิบัติต่อสังคมในวิถีทางที่กำหนดไว้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดความผิดอาญา

แนวคิดในการบัญญัติความผิดอาญามีขึ้นเพื่ออธิบายว่าการกระทำใดควรเป็นความผิดทางอาญา การกำหนดความผิดทางอาญามีวิวัฒนาการ 3 ช่วง คือช่วงใช้เกณฑ์ทางศีลธรรม ช่วงใช้เกณฑ์ทางสังคม และช่วงใช้เกณฑ์ทางกฎหมาย

การใช้เกณฑ์ทางศีลธรรม ในสังคมดั้งเดิมการกำหนดว่าพฤติกรรมใดควรเป็นความผิดทางอาญาจะใช้มาตรวัดทางศีลธรรมกำกับ กล่าวคือ การใดเป็นการผิดศีลธรรม การนั้นคือการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาและจะถูกลงโทษ การใช้เกณฑ์ดังกล่าวสามารถใช้ได้อย่างดีกับสังคมพื้นฐานที่ยังไม่มีผู้คนอยู่มากนัก เพราะความจำเป็นในการใช้กฎหมายเทคนิคเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยยังไม่มี ความจำเป็นในการใช้กฎหมายเทคนิคเพื่อรักษาเป็นเรื่องเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อสังคมพัฒนาขึ้น มีผู้คนมากขึ้น ความจำเป็นที่จะต้องออกกฎหมายอาญาเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมจึงเกิดขึ้น กฎหมายจึงค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากศีลธรรม แต่ก็ไม่เคยแยกออกจากกันเด็ดขาด

การใช้เกณฑ์ทางสังคม มองว่าการกระทำความผิดคือการกระทำที่กระทบกระเทือนสังคม ซึ่งการพิจารณาว่าอะไรคืออาชญากรรมก็มองจากการกระทำที่นำไปให้สังคมเสียหาย Durkheim เสนอว่า อาชญากรรม คือ การกระทำที่ทำลายสภาพสังคมที่เข้มแข็งของการรับรู้ร่วมกัน อาชญากรรมจึงเป็นสิ่งที่สังคมรับรู้ร่วมกันว่าการกระทำนั้นคืออาชญากรรม แต่อย่างไรก็ดี แนวคิดนี้ยังสร้างความไม่แน่นอนให้กับกฎหมายอาญา เพราะเวลาเกิดการกระทำใดเกิดขึ้นแล้วยากที่จะหาตัวแทนสังคมมาชี้ว่าการกระทำนั้นเป็นอาชญากรรมและควรถูกลงโทษหรือไม่

การใช้เกณฑ์ทางกฎหมาย แนวคิดเสรีนิยมประชาธิปไตยมองว่า กฎหมายที่ลงโทษผู้กระทำความผิดต้องออกมาจากรัฐสภาซึ่งเป็นผู้แทนประชาชน ดังนั้น เมื่อรัฐสภาออกกฎหมายที่กำหนดความผิดต้องออกมาแล้ว กฎหมายนั้นจะใช้บังคับได้ตามความประสงค์ของประชาชน

แม้ว่ากฎหมาย ที่กำหนดความผิดฐานใหม่ขึ้นมาจะไม่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมเลยก็ตาม การใช้เกณฑ์ทางกฎหมาย โดยยึดถือว่ารัฐสภาเห็นว่าการกระทำใดควรลงโทษ การกระทำนั้นเป็นความผิดอาจทำให้เกิดสภาวะการณ์ที่เรียกว่ากฎหมายอาญาเพื่อ ซึ่งในปัจจุบันฝ่ายนิติบัญญัติ จะกำหนดให้พฤติกรรมใด เป็นความผิดอาญา โดยดูจากการกระทำนั้นต้องขัดกับความสงบเรียบร้อยของสังคม (ปกป้อง ศรีสนิท : 2559,19-21)

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์

“เหตุฉกรรจ์” เป็นเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นหรือเพิ่มขึ้น เนื่องจากมิใช่การกระทำอย่างธรรมดาสามัญ แต่เป็นการกระทำความผิดที่มีความร้ายแรงมากขึ้น โดยประกอบด้วยพฤติการณ์และข้อเท็จจริงต่าง ๆ หรือลักษณะที่ร้ายแรง หรือฉกรรจ์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการกระทำ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิดโดยมีเจตนาร้ายแรงเป็นพิเศษ หรือมีความองอาจแก่งกล้าอย่างแรงกล้าโดยขาดความเกรี้ยวแลต่อประชาชนส่วนรวม หรือได้กระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม ถ้าพฤติการณ์หรือลักษณะของการกระทำผิดมีผลกระทบต่อประชาชนเพียงใด การกำหนดโทษก็จะสูงตามไปด้วย (ทวีพร คงแก้ว : 2553, 20)

2.2.1 การกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์

การกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจน์ั้นมีที่มาจากแนวความคิดทางอาชญาวิทยาและแนวคิดในเรื่องวัตถุประสงค์ของการ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการลงโทษมีวิธีที่แตกต่างกันไปตามยุคสมัยของแต่ละสังคม อีกทั้งการกำหนดโทษจะต้องได้สัดส่วนกับความผิด เพราะสภาพแห่งความผิด อาจมีความร้ายแรงที่แตกต่างกัน หากมีการกำหนดโทษตายตัวในความผิดกระทำการฉกรรจ์ได้ โดยชะล่าใจ กฎหมายอาญาจึงได้มีการกำหนดให้มีการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์มานับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้ความผิดอาญาได้มีการแบ่งความผิดออกเป็นหลายระดับ ซึ่งมีทั้งความผิดที่ร้ายแรงและความผิดที่ไม่ร้ายแรง ในความผิดที่ร้ายแรงนั้น อาจพิจารณาได้จากความเสียหายหรือภัยอันตรายภัยกับการถูกตำหนิหรือถูกประณามจากสังคม (สมหมาย จันทรเรือง : 2525,72)

จะเห็นได้ว่า ในปัจจุบัน แม้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาจะส่งเสริมการลงโทษแบบฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เพื่อให้ผู้กระทำความผิดกลับใจเป็นคนดี แต่สิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้คืออาชญากรรมในปัจจุบันนับวันจะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อง ๆ การบัญญัติเหตุให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นตามพฤติการณ์จึงเป็นสิ่งจำเป็น อีกทั้งความรู้สึกของคนในสังคมก็ยังคงต้องการให้อาชญากรได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิด โดยจะต้องได้รับโทษหนักพอกับความร้ายแรงที่ผู้กระทำได้ก่อ กฎหมายจึงมีอาจละทิ้งวัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทน หรือข่มขู่เพื่อป้องกันอาชญากรรมได้ แต่ทั้งนี้จะต้องใช้มาตรการต่าง ๆ ควบคู่กันไปอย่างเหมาะสม

2.2.2 ปัจจัยในการกำหนดเหตุการณ์

การกำหนดเหตุการณ์ตามประมวลกฎหมายไทยในความผิดฐานต่าง ๆ มีปัจจัยหลายประการที่นำมาพิจารณา ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นเหตุอันมีลักษณะพฤติการณ์ที่มีความร้ายแรงของการกระทำ โดยอาจแบ่งปัจจัยในการกำหนดเหตุการณ์ได้ดังนี้

(1) ความชั่วร้ายของจิตใจ (Willenstrafrecht) เป็นการกำหนดโทษโดยคำนึงจิตใจของผู้กระทำ หากผู้กระทำมีเจตนาที่ชั่วร้าย หรือมีจิตใจที่ชั่วร้ายมากกว่าปกติ

(2) ตัวผู้กระทำความผิด โดยดูจากบทบาทของผู้กระทำความผิด ซึ่งหากผู้กระทำความผิดนั้นมียุทธศาสตร์ที่สำคัญ เช่น เป็นหัวหน้า เป็นผู้จัดการ ในการกระทำความผิด ก็จะได้รับโทษหนักขึ้น หรือพิจารณาจากการกระทำ โดยดูจากลักษณะของการกระทำว่ามีความร้ายแรงกว่าปกติหรือมีลักษณะของการกระทำที่อุกอาจหรือไม่ หรือกระทำโดยโหดร้ายทารุณ กระทำโดยมีอาวุธหรือวัตถุระเบิด กระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ช่มชู้โดยมีลักษณะเป็นการรุมโทรม เป็นต้น

(3) ตัวผู้ถูกระทำความผิด หรือตัวทรัพย์สินที่ถูกระทำความผิด โดยถ้าผู้ถูกระทำความผิดนั้นเป็นผู้ที่อ่อนแอ หรือไร้ความสามารถที่จะป้องกันหรือต่อสู้กับผู้กระทำความผิดได้ หรือผู้กระทำความผิดอาศัยความอ่อนแอของเหยื่อในความสะดวกที่จะกระทำความผิด หรือพิจารณาจากความสำคัญของทรัพย์สินที่ถูกระทำความผิด

(4) ความสัมพันธ์ของผู้กระทำความผิดกับผู้ถูกระทำความผิด ได้แก่ ความสัมพันธ์ในฐานะที่ผู้ถูกระทำความผิดเป็นบุพการี นายจ้าง ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการหรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล กระทำอาศัยความไว้น้ำใจ โดยอาศัยความใกล้ชิดสนิทสนม หรืออาศัยอำนาจของผู้กระทำที่มีต่อผู้ถูกระทำความผิด

(5) เหตุจูงใจหรือจุดมุ่งหมายในการก่อให้เกิดการกระทำความผิด เป็นเรื่องทางจิตใจของผู้กระทำ เช่น ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ถ้าการกระทำความผิดเป็นการเตรียมการ หรือเพื่อปกปิดความผิด หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความผิด

(6) ลักษณะของการกระทำความผิด ซึ่งวิธีการหรือลักษณะการกระทำความผิดบางอย่างอาจแสดงถึงความรุนแรง เช่น การกระทำความผิดโดยมีอาวุธ หรือโดยการใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยร่วมกระทำความผิดกันหลายคน หรือก่อให้เกิดความสะดวกในการกระทำความผิด เช่น การกระทำความผิดโดยใช้ความเป็นมืออาชีพ หรือโดยการไตร่ตรองไว้ก่อน

(7) สถานที่ เพราะบางสถานที่เป็นสถานที่สำคัญ หรือเป็นสาธารณสถาน เช่น ความผิดฐานลักทรัพย์ในสถานที่บูชาสาธารณะ หรือสถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ที่จอดรถ หรือเรือสาธารณะ สถานที่ราชการ เป็นต้น

(8) โอกาสในการกระทำความผิด เพราะโอกาสนั้นถือว่าการเอื้อประโยชน์ต่อการกระทำความผิด อันจะทำให้เป็นการกระทำความผิดสามารถทำได้สะดวกขึ้น หรือมี

ความสำเร็จมากขึ้นเช่นลักทรัพย์ในเวลากลางคืน หรือเนื่องจากผู้เสียหายขาดความระมัดระวัง หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัวภัยอันตรายทั้งยังเป็นการซ้ำเติมความทุกข์ผู้ถูกระทำ

นอกจากนี้นักกฎหมายไทยได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการกำหนดเหตุฉกรรจ์ ได้แก่ 1. แนวความคิดที่ 1 ศาสตราจารย์ ดร.คณิต ฒ นคร ได้แบ่งเหตุฉกรรจ์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) เหตุฉกรรจ์ที่เกี่ยวเนื่องกับลักษณะของการกระทำ

2) เหตุฉกรรจ์ที่เป็นจุดมุ่งหมายของอาชญากรรม

เหตุฉกรรจ์ที่เกี่ยวเนื่องกับลักษณะของการกระทำ เป็นเรื่องเกี่ยวกับ “ความยัถฐือในทางศีลธรรมของมนุษย์” จึงมีลักษณะเป็นข้อเท็จจริงภายในเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด กรณีจึงเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบภายใน เช่นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามมาตรา 289 (4) เป็นการฆ่าภายหลังที่ผู้กระทำซึ่งนำหน้าภลได้ผลเสียในการที่จะฆ่าบุคคลอื่น และได้ตัดสินใจไปในทางฆ่าและได้ฆ่าตามที่ตัดสินใจ หรือเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยกระทำทารุณโหดร้าย ตามมาตรา 289 (5) เป็นการฆ่าโดยวิธีโหดร้ายกว่าปกติ ทำให้ผู้ถูกฆ่าได้รับความเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน จนถึงแก่ความตายด้วยความยากลำบาก เป็นต้น เหตุฉกรรจ์ที่เป็นจุดมุ่งหมายของอาชญากรรม เช่น เหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการ เพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น เพื่อปกปิดความผิดของตน เพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอย่างอื่น หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้ ตามมาตรา 289 (6)(7) เป็นต้น (คณิต ฒ นคร : 2553 ,100)

2. แนวความคิดที่ 2 อาจารย์เสริม วินิจฉัยกุล ได้แบ่งเหตุฉกรรจ์ออกไว้เป็น 4 ประเภท คือ

1) เหตุฉกรรจ์ที่เกี่ยวด้วยลักษณะของผู้กระทำ

2) เหตุฉกรรจ์ที่เกี่ยวด้วยเจตนาของผู้กระทำ

3) เหตุฉกรรจ์ที่เกี่ยวด้วยวิธีกระทำ

4) เหตุฉกรรจ์ที่เกี่ยวด้วยมูลเหตุจูงใจ (เสริม วินิจฉัยกุล : 2482,100)

จึงอาจสรุปได้ว่า “เหตุฉกรรจ์” หมายถึง พฤติการณ์หรือข้อเท็จจริงประกอบ การกระทำความผิดอันเป็นมูลเหตุทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น โดยอาศัยปัจจัยต่าง ๆ เช่น การกระทำ ผู้กระทำ ผู้ถูกระทำ เจตนา มูลเหตุจูงใจ เป็นต้น การที่กฎหมายกำหนดให้เหตุต่าง ๆ เช่นนี้เป็นเหตุฉกรรจ์ก็เพื่อแก้แค้นทดแทน และเพื่อเป็นการขู่และยับยั้งอาชญากรรม

3 การกำหนดเหตุจรรยาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายต่างประเทศ

3.1 ประเทศอังกฤษ

ผู้กระทำจะมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายของประเทศอังกฤษนั้น ผู้กระทำจะต้องกระทำโดยเจตนาสอดใส่อวัยวะเพศของเขา (อวัยวะเพศชาย) เข้าไปในอวัยวะเพศหญิง ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น โดยผู้ถูกกระทำไม่ยินยอม และไม่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ถูกกระทำยินยอม (The Sex Offence Act 2003 : Sec. 1) ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้กระทำมีความผิดฐานนี้ต้องเป็นชายเท่านั้น ส่วนผู้ถูกกระทำอาจเป็นหญิงหรือชายก็ได้ หรือคู่สมรสก็ได้ และแยกความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่าสิบสามปี เป็นความผิดอีกฐานหนึ่ง (The Sex Offence Act 2003 : Sec. 5) และได้กำหนดความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศโดยการสอดใส่ คือ การที่ผู้กระทำเจตนาสอดใส่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย หรือวัตถุอื่นใดเข้าไปในอวัยวะเพศหญิงหรือทวารหนักผู้อื่น เพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ โดยผู้กระทำไม่ยินยอม (The Sex Offence Act 2003 :Sec. 2) ไว้เทียบเท่ากับการข่มขืนกระทำชำเรา นอกจากนี้กฎหมายประเทศอังกฤษจะให้ความคุ้มครองผู้พิการทางจิตเป็นพิเศษ เพื่อคุ้มครองบุคคลผู้มีความอ่อนแอซึ่งอาจ ถูกผู้กระทำอาศัยความอ่อนแอของผู้ถูกกระทำได้ เพราะเห็นว่าผู้ถูกกระทำไม่สามารถปฏิเสธได้เนื่องจากความเจ็บป่วยทางจิต แต่ผู้กระทำจะต้องรู้หรือคาดหมายได้ว่าผู้ถูกกระทำมีความเจ็บป่วยทางจิต ซึ่งทำให้ผู้ถูกกระทำไม่สามารถปฏิเสธได้ เพราะมีความบกพร่องทางจิต ไม่สามารถรับรู้ หรือเข้าใจความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ ประเทศอังกฤษได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการกำหนดบทลงโทษผู้ที่กระทำความผิดอาญา ในเหตุจรรยา ฐานความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี โดยผู้กระทำมีความผิดทั้งสองฐานต้องรับโทษสูงสุดไม่เกินโทษประหารชีวิต

ทั้งนี้ ผู้กระทำอาจต้องรับโทษหนักขึ้น หากมีเหตุจรรยา เช่น การข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อ คนเดิมซ้ำหลายครั้ง หรือการข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อหลายคน การข่มขืนกระทำชำเราโดยมีการหน่วงเหนี่ยวกักขัง โดยผู้ต้องหารู้ว่าตนเองอาจแพร่โรคติดต่อได้ โดยการรุมโทรม โดยการล่อลวง หรือโดยการทำร้ายร่างกาย และมีเหตุเพิ่มโทษได้หากผู้ต้องหาหลังน้ำอสุจิ มีการข่มขู่คุกคาม มีการมอมยา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ มีการข่มขู่ไม่ให้แจ้งความ มีการหน่วงเหนี่ยวหรือกักขัง ผู้ต้องหารู้ว่าตนเองเป็นพาหะในการแพร่โรคติดต่อ หรือผู้เสียหายเกิดการตั้งครรภ์หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3.2 สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี คือ ผู้ที่ข่มขืนใจผู้อื่นให้มีการกระทำชำเรานอกสมรสกับบุคคลนั้นเองหรือกับบุคคลที่สาม โดยใช้กำลัง บังคับ ข่มขู่ว่าจะทำให้เกิดอันตรายอันใกล้จะถึงแก่ชีวิตหรือร่างกาย หรืออาศัยโอกาสที่ผู้เสียหาย

ไม่มีทางสู้และอยู่ในภาวะจำยอมของผู้กระทำ และจะต้องรับโทษหนักขึ้นหากมีเหตุฉกรรจ์ ได้แก่ เป็นการกระทำโดยผู้กระทำได้ล่วงประเวณีผู้เสียหายอย่างเสร็จสมบูรณ์ หรือเป็นการร่วมกันกระทำความผิดในลักษณะโทรมหญิง โดยมีผู้กระทำผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไป และผู้กระทำจะต้องรับโทษหนักขึ้นอีก หากกระทำโดยมีอาวุธ หรือเครื่องมือที่เป็นอันตรายอื่น ๆ หรือมีเครื่องมือหรือปัจจัยเพื่อป้องกันหรือเอาชนะการขัดขืนของอีกบุคคลหนึ่งผ่านการใช้กำลังหรือการข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง หรือการกระทำเป็นเหตุให้ผู้เสียหาย ได้รับอันตรายสาหัส และผู้กระทำจะต้องรับโทษหนักขึ้นอีก ถ้าผู้กระทำความผิดได้ใช้อาวุธหรือเครื่องมือที่เป็นอันตรายระหว่างก่อเหตุ หรือกระทำทารุณทางร่างกายผู้เสียหายอย่างรุนแรงจากการกระทำนั้น หรือทำให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตจากการกระทำนั้น (German Criminal Code : Sec. 177)

นอกจากนี้ยังกำหนดความผิดสำหรับผู้กระทำล่วงละเมิดบุคคลอีกบุคคลหนึ่งที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เนื่องจากความป่วย หรือพิการทางจิตใจหรือ รวมถึงการติดยาเสพติด หรือความผิดปกติด้านสติสัมปชัญญะ หรือพิการทางร่างกาย โดยการอาศัยประโยชน์จากความอ่อนแอของผู้เสียหาย เพื่อกระทำการทางเพศต่อบุคคลนั้น หรือยินยอมให้ตนเองถูกกระทำโดยบุคคลนั้น หรือโน้มน้าวบุคคลนั้นให้กระทำทางเพศต่อบุคคลที่สาม หรือยินยอมให้บุคคลนั้นถูกกระทำโดยบุคคลที่สาม และยังกำหนดว่า แม้เป็นการพยายามกระทำความผิดก็ต้องได้รับโทษเช่นเดียวกัน และหากเป็นการกระทำร่วมกันโดยบุคคลมากกว่าหนึ่งคน หรือการกระทำของผู้กระทำความผิดทำให้ผู้เสียหายอยู่ในความเสี่ยงต่อความเสียหายทางร่างกายอย่างรุนแรงหรือการสูญเสียสำคัญทางร่างกาย หรือการพัฒนาทางอารมณ์ ผู้กระทำจะต้อง ถูกระวางโทษไม่น้อยกว่า 2 ปี (German Criminal Code: Sec.179) อีกทั้งยังได้กำหนดความผิดการกระทำชำเราผู้สืบสันดานซึ่งมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด หรือผู้ซึ่งกระทำชำเราบุพการีตามความเป็นจริง หรือกรณีการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้ซึ่งอยู่ใต้การปกครอง การดูแล หรือให้การศึกษา ที่มีอายุไม่เกินสิบหกปี หรือสิบแปดปี หรือการกระทำต่อผู้ให้ช่วยเหลือหรือสนับสนุนต่อผู้กระทำในหน้าที่การงาน การจ้างงาน (German Criminal Code: Sec.174) เป็นต้น

3.3 ประเทศฝรั่งเศส

สำหรับประเทศฝรั่งเศส จะเห็นได้ว่าความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจะต้องมีการล่วงล้ำทางเพศ กล่าวคือ การล่วงล้ำทางเพศจะต้องมีการสอดใส่ (Penal Code: Article 222-23) อาจเป็นการร่วมประเวณีโดยวิธีธรรมชาติ ได้แก่ การใช้วัยวะเพศชายสอดใส่ หรือล่วงล้ำเข้าไปในช่องคลอดของหญิง หรือเป็นการร่วมประเวณีโดยวิธีผิดธรรมชาติ ได้แก่ การใช้สิ่งอื่นใดล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้เสียหาย

ทั้งนี้ ได้กำหนดเหตุที่ทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น หากการข่มขืนกระทำชำเรานั้น เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำพิการหรือทุพพลภาพถาวร หรือกระทำต่อผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปี หรือกระทำต่อบุคคลที่มีความอ่อนแอเนื่องจากอายุ ความเจ็บป่วย ความทุพพลภาพ ความพิการทางร่างกาย หรือจิตใจ หรือการตั้งครรภ์ เป็นที่ปรากฏหรือเป็นที่รับรู้ต่อผู้กระทำความผิด หรือ

กระทำต่อผู้ซึ่งเป็นบุพการีตามความเป็นจริง หรือเป็นการกระทำต่อผู้ซึ่งเป็นบุพการีโดยการรับเป็นบุตรบุญธรรม หรือ โดยบุคคลใด ๆ ก็ตาม ซึ่งมีอำนาจเหนือผู้ถูกกระทำ หรือกระทำต่อบุคคลใด ๆ โดยใช้อำนาจในตำแหน่งโดยไม่ชอบ หรือกระทำโดยบุคคลสองคนหรือมากกว่า ไม่ว่าจะโดยการเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุน หรือกระทำโดยใช้อาวุธ หรือขู่เชือดโดยใช้อาวุธ หรือกระทำโดยการโฆษณาหรือประกาศข้อความซึ่งไม่เจาะจงตัวผู้รับสารเพื่อชักนำให้เหยื่อได้ติดต่อกับผู้กระทำ หรือกระทำอันเนื่องมาจากรสนิยมทางเพศของเหยื่อ (Penal Code : Article 222-24)

4. ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ถึงความเหมาะสม และครอบคลุมของเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 และความผิดฐานกระทำชำเราเด็กตามมาตรา 277 ของประเทศไทยแล้วนั้น ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

4.1 แก้ไขเพิ่มเติมเหตุฉกรรจ์ที่กำหนดไว้แล้วแต่ยังไม่เหมาะสม คือการกระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ตามมาตรา 276 และการกระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือใช้อาวุธ ตามมาตรา 277 โดยแก้ไขเป็น “การกระทำโดยมี หรือใช้อาวุธ หรือวัตถุระเบิด” เพื่อขยายขอบเขตความรับผิดชอบของผู้กระทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้นหากได้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีหรือใช้อาวุธ ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะการมีหรือใช้อาวุธปืนเท่านั้น โดยให้รวมถึงอาวุธอื่นๆ ที่สามารถใช้ทำอันตรายผู้ถูกกระทำได้

4.2 กำหนดเหตุฉกรรจ์เพิ่มเติมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ดังนี้

4.2.1 กำหนดให้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซึ่งได้กระทำต่อบุพการี เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 ทั้งนี้ไม่ต้องคำนึงถึงความชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากบุพการีเป็นบุคคลที่ให้กำเนิด อุปการะเลี้ยงดูผู้กระทำ ความกตัญญู การรู้บุญคุณคน หรือรู้อุปการคุณที่ผู้อื่นทำให้ตน เป็นคุณธรรมที่เป็นพื้นฐานของมนุษย์ บุพการีจึงควรค่าแก่ความเคารพ

4.2.2 กำหนดให้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซึ่งได้กระทำต่อบุคคลซึ่งมีสภาพความอ่อนแอทางร่างกายหรือจิตใจ เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 กรณีกระทำต่อผู้พิการ หรือผู้ทุพพลภาพ บุคคลวิกลจริต หลงมีครรภ์ ผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นที่ปรากฏหรือเป็นที่รับรู้ หรือควรจะรับรู้ต่อผู้กระทำความผิด เนื่องจากบุคคลเหล่านี้มีความบกพร่อง ทางร่างกาย หรือจิตใจ ไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ การข่มขืนกระทำชำเราบุคคลเหล่านี้ ยังเป็นการซ้ำเติมความเลวร้ายให้ผู้ถูกกระทำมากยิ่งขึ้น การที่ผู้กระทำลงมือกระทำผิดโดยอาศัยสภาพความอ่อนแอของผู้กระทำ แสดงให้เห็นถึงจิตใจที่มีความชั่วร้าย ไม่มีความเมตตาปราณี ทั้งนี้ สภาพความอ่อนแอจะต้องเป็นที่ปรากฏหรือเป็นที่รับรู้ หรือควรจะรับรู้ต่อผู้กระทำความผิด

4.2.3 กำหนดให้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่มีพฤติการณ์หรือลักษณะการกระทำที่มีการทารุณ หรือทรมาณโหดร้ายร่วมด้วย เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 และมาตรา 277 เนื่องจากพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นพฤติการณ์ที่ร้ายแรงแสดง ให้เห็นถึงความชั่วร้ายของผู้กระทำ ทั้งยังเป็นการก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานกับผู้ถูกกระทำเป็นอย่างมาก

4.2.4 กำหนดให้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในสถานที่สาธารณะ หรือสถานที่ที่ไม่สมควร ได้แก่ กรณีกระทำในสถานที่บูชาสาธารณะ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน หรือในสวนสาธารณะ เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 และมาตรา 277 เนื่องจากสถานที่เหล่านี้ล้วนเป็นสถานที่สาธารณะ ประชาชนพลุกพล่าน เป็นสถานที่ที่ควรมีความปลอดภัยและได้รับการดูแลจากเจ้าหน้าที่ การก่ออาชญากรรมทางเพศในสถานที่เหล่านี้ย่อมเป็นการไม่สมควร ทั้งเป็นการกระทำที่อกอาก

4.2.5 กำหนดให้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซึ่งได้กระทำโดยรู้ว่าเป็นโรคติดต่อที่เป็นอันตรายต่อชีวิต ซึ่งสามารถติดต่อได้ทางเพศสัมพันธ์เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 และมาตรา 277 เนื่องจากผู้กระทำซึ่งรู้อยู่แล้วว่าตนเป็นโรคร้ายแรงที่อาจเป็นอันตรายต่อชีวิต และสามารถติดต่อไปสู่ผู้อื่นได้ทางเพศสัมพันธ์ แต่ยังคงมือก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำมีเจตนาจะให้ผู้ถูกกระทำได้รับเชื้อโรคเช่นตน หรือเพื่อสนองความใคร่ของตนโดยไม่คำนึงว่าผู้ถูกกระทำจะได้รับเชื้อโรค ล้วนส่งผลเลวร้ายให้แก่ผู้ถูกกระทำเป็นอย่างมาก

4.2.6 กำหนดให้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซึ่งได้กระทำโดยผู้ถูกกระทำได้มาพบผู้กระทำเพราะเหตุแห่งการโฆษณา ประกาศหรือกระทำด้วยประการใดให้แพร่หลายซึ่งข้อความแก่บุคคลทั่วไปทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เป็นเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 และมาตรา 277 เนื่องจากสังคมไทยในปัจจุบันการใช้อินเทอร์เน็ตติดต่อสื่อสารกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของประชาชน ทำให้การติดต่อสื่อสาร รับส่งข้อความต่าง ๆ ทำได้รวดเร็ว และง่ายขึ้น จึงเป็นช่องทางให้อาชญากรอาศัยประโยชน์จากเทคโนโลยีเหล่านี้ โดยจะใช้การประกาศ หรือโฆษณาข้อความหลอกล่อ หรือชักจูงเหยื่อผ่านทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์มากยิ่งขึ้น พฤติการณ์ที่ล่อลวงเด็ก เยาวชนมาเพื่อจะกระทำอนาจาร หรือข่มขืนกระทำชำเราเป็นพฤติการณ์ที่มีลักษณะเป็นภัยต่อสังคม

บรรณานุกรม

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2546). ถาม-ตอบ ประมวลกฎหมายอาญาภาคความผิด : ความผิดเกี่ยวกับการปกครองและความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรม (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : จีระชัยการพิมพ์

คณิต ฌ นคร (2547). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : วิทยุชน.

คณิต ฅ นคร (2549). กฎหมายอาญาภาคความผิด (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

ปกป้อง ศรีสนิท (2559) กฎหมายอาญาชั้นสูง , กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน

เสริม วินิจฉัยกุล (2482). กฎหมายอาญาภาคปลาย กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
และการเมือง คำสอนชั้นปริญญาตรี

อัจฉริยา ชูตินันท์ (2557). อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ (2548). ทฤษฎีอาญา. กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

ชนารัฐ กั้นประเสริฐ (2556). เหตุการณ์ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและกระทำ
อนาจารของประเทศไทย : ศึกษากรณีผู้เสียหายที่เป็นสตรีมีครรภ์ ผู้สูงอายุ ผู้พิการ
ทางร่างกายและผู้พิการทางจิตใจ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ฉัตรล วัฒนศักดิ์ (2556). เหตุเพิ่มโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 285. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ทวีพร คงแก้ว (2553) .เหตุการณ์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
โท) มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภูริพัฒน์ น้อยวิเศษ (2557). เหตุการณ์ในความผิดฐานผู้อื่น : ศึกษาขอบเขตที่เหมาะสมและ
การกำหนดเหตุการณ์เพิ่มเติมตามมาตรา 289. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

สุนันต์ ตั้งเจริญกิจกุล (2552). ความผิดเกี่ยวกับเพศ : ศึกษาเปรียบเทียบความผิดฐานข่มขืน
กระทำชำเรากับการกระทำอนาจาร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประมวลกฎหมายอาญา

Hans Von Hentig (1937). Punishment,(London:willam Hodge and Ccompany Limited,)
chapter 2

Frederick Howard Wines (1983). Punishment and Reformation,(New Yok : Da capo
Press,)

Jeffrie G.Murphy,Retribution,Justice and Therapy, (Dordrecht:D,Reidel Publishing
Company,1979)

The Sex Offence Act 2003

German Criminal Code

Penal Code